

Тежко изпитание
ЛОРА КЕЙ

ТИАРА БУКС
София
2014

Laura Kaye
Hard As It Gets
Copyright © 2013 by Laura Kaye
Published by arrangement with HarperCollins Publishers, Inc.
All rights reserved

© Димитрия Петрова, превод от английски, 2014
© Милена Цветанова, оформление на корица, 2014
© Яна Иванова, редактор, 2014
© Тиара Букс, 2014

ISBN: 978-954-2969-34-1

Всички права са запазени. Сканирането и публикуването на тази книга или на части от нея в интернет, както и възпроизвеждането ѝ под каквато и да било форма, без предварителното писменото съгласие на издателя, освен в случаи на кратки цитати в статии и рецензии е в нарушение на Закона за авторското право и сродните му права и се наказва по установения законов ред.

ЛОРА КЕЙ

**ТЕЖКО
ИЗПИТАНИЕ**

Превод
Димитрия Петрова

ТИАРА БУКС

София

Глава 1

Бека Мерит пристъпи през тежката индустриална врата и попадна в друг свят. Звънец изпищя над главата ѝ, запращайки сърцето в бесен ритъм някъде в пределите на гърлото ѝ. В сравнение с топлината в края на април, въздухът в помещението беше като във фризер за месо, плътен и доста студен – или може би причината беше в изтощаващата тежест на тревогата, която я измъчваше през последните дни. Обви ръце около себе си и потърка рамене.

– Идвам след минута – чу се дрезгав глас откъм задната стаичка.

От същото място долиташе и енергичният бас на някаква хардрок песен. Стискайки чантата си по-здраво под мишница, Бека огледа цветните изображения, покриващи всеки сантиметър от стената. Трайбъл птици, крилати сърца, черепи, пронизани от кинжали, разцъфнали рози, кръстове и анимационни герои бяха някои от скиците, които забеляза на пръв поглед. Игриви, кървави, красиви, натрапчиви, много от изображенията бяха осезаемо артистични и странно завладяващи.

Бека намираще татуировките за интригуващи и бе виждала много от тях върху пациентите, които идваха в спешното отделение. Въпреки това никога не бе об-

мисляла да си направи. Баща ѝ щеше да откачи, а тя винаги бе ценяла мнението му твърде много, за да си насилва късмета. Сега, когато него го нямаше, предполагаше, че няма какво да я спре, като се изключеше, че не знае какво изображение би искала да има за постоянно върху кожата си.

Подобно на нокти, драскащи по черна дъска, звънецът прозвуча отново и вратата се затвори с трясък зад нея. Бека се завъртя, очаквайки... дори не знаеше какво. Нещо странно, в духа на последните няколко дни може би. В момента всичко ѝ изглеждаше възможно. Но това бе просто една жена. При това напълно завладяваща. Въпреки че беше облечена изцяло в черно, от нея бликаха цветове – от тъмночервените кичури в дългата ѝ до раменете черна коса, хваната в небрежни, но сладки плитчици, до драматичния грим на очите ѝ и цветните татуировки, спускащи се по дължината на двете ѝ ръце. Тя бе готическият Ин на безцветния Ян на Бека.

Жената жонглираше с купчина огромни кутии с пици и найлонова торба с кенчета сода.

– Съжалявам, ако си чакала дълго.

– О, не – Бека се втурна към нея. – Да ти помогна ли с това?

– О, супер си. Да, моля, преди китката ми да се счупи.

Жената изви ръка напред. Бека свали найлоновата дръжка от китката ѝ, разкривайки червените бразди по кожата ѝ, причинени от тежестта.

– Добре, че ги харесвам тези момчета.

Тя се усмихна кратко, докато оставяше две кутии с пици на тезгяха, който почти стигаше до гърдите ѝ – толкова беше ниска. След това пое дълбоко дъх и подпря ръце на кръста си.

– А сега, с какво мога да ти помогна?

Тежко изпитание

Коремът на Бека се преобърна. Дали днес най-накрая щеше да започне да получава отговори?

– Търся г-н Рикси.

Жената повдигна пробитата си с пиърсинг вежда.

– Г-н Рикси? Не съм чувала често да го наричат така.

Тя се засмя и ѝ намигна. Със своята жизненост и палавия блясък в тъмните си очи, непознатата излъчваше такава самоувереност, че присъствието ѝ доминираше в стаята, карайки я да изглежда много по-висока от дребничкия си ръст.

– А може ли да му кажа кой го търси?

– Името ми е Бека Мерит. Нямам уговорена среща или нещо подобно.

Богатият, пикантен аромат на пица накара стомахът ѝ да се свие. Кога беше яла за последно?

– Мисля, че в момента довършва един клиент, но ще се постарая да разбере, че го чакаш. Можеш да поседнеш, ако искаш.

Жената посочи към дивана Наугахайд* зад Бека, онзи, който вероятно е бил нов, когато клош панталоните са били на мода, ако граховозеленият му цвят беше някакъв ориентир.

– Благодаря – отвърна Бека.

Възглавницата изскърца, когато тя седна. Жената грабна кутиите от тезгяха и изчезна зад преградната стена.

– О, г-н Рикси, имаме нужда от вашето присъствие – каза тя с напевен глас.

Отговорът беше приглушен от изблик на възклицания при пристигането на вечерята.

* Наугахайд (понякога съкратено Науга) първоначално идва от животното Науга, а сега се използва за американски продукт и марка от изкуствена кожа – Б.пр.

Непознатите зад стената започнаха да си подхвърлят закачливи обиди и саркастични реплики един на друг. Бека се усмихна, спомняйки си за Чарли, по-малкия ѝ брат. Онзи, към когото тя винаги бе изпитвала майчински чувства, макар да беше по-голяма само с една година. Тихият, който се бе затварял в себе си все повече и повече с всяка загуба, която преживяваше семейството им през годините. Онзи, когото не бе виждала и с когото не бе успяла да се свърже в продължение на почти седмица – откакто се бяха скарали, дори през тайните канали, които той беше настроил само за тях двамата.

И единственото съобщение, което бе получила от него, я беше разтревожило толкова много, че сега седеше върху този диван. Топка от вина и страх се настани в стомаха ѝ и помете пристъпите на глад.

Минаха пет минути. Десет. Петнадесет. Бека несъзнателно прокарваше пръсти по сребърните висулки на гривната си, чудата колекция от лентички и кръгчетата, когато забеляза един албум със снимки на доволни клиенти и завършените им татуировки. Тя прелисти страниците с цветни татуировки, отбелязвайки наум кои от тях би обмислила действително да си направи. Накрая върна албума на масата с въздишка.

По дяволите, ако идването в студио за татуировка с надеждата да открие някакъв си човек, който може да разбере в какви проблеми са се забъркали, не бе знак за отчаяние, то не знаеше какво е.

Чуха се приближаващи стъпки откъм задната стаячка. Бека се изправи точно когато мъжът се показва иззад ъгъла и пристъпи в пространството зад тезгяха. Върху раздърпаната сива тениска, която носеше, имаше апликиран междуцатски пътен знак, върху който

Тежко изпитание

пишеше ROUTE 69*. Бека се взря в него за минута и усети, че очите ѝ се разширяват, когато осъзна какво означава**. Редица татуировки се показваха над яката му и надолу по дължината на двете му ръце до китките. Беше млад и имаше емо прическа, а косата му бе дълга, тъмна и разрошена по напълно секси начин. Две малки сребърни халки висяха на ъгъла на дясната му вежда. Тя зяпна за момент, без да е сигурна какво или кого бе очаквала. Ято пеперуди запърхаха в корема ѝ.

– Здравсти. Съжалявам, че те накарах да чакаш. Искала си да ме видиш?

Стегни се, Бека. След като не бе успяла да спи миналата нощ, вече беше с пет кафета напред и пред възможен нервен срив. Насили се да си поеме дълбоко дъх.

– Ами, да. Вие ли сте г-н Рикси?

Той се ухили и плъзна език по пиърсинга в единия ъгъл на долната си устна.

– Да. Какво мога да направя за теб?

Бека се приближи към тезгяха, изведнъж несигурна откъде да започне. Затова подхвана с основното.

– Имам нужда от помощта ти. – Мъжът се намръщи, но Бека бързо продължи. – Виж, съжалявам, че се появявам така изневиделица, но вероятно съм в беда и съм сигурна, че брат ми вече е загази. Той ми изпрати това.

Разрови се из чантата си, извади сгънат разпечатан лист и му го подаде.

Мъжът се намръщи още повече, докато разгъваше измачканата хартия. Тя знаеше думите наизуст...

* Наименование на магистрала в САЩ – Б.пр.

** Игра на думи. Route в превод означава маршрут, курс, посока докато 69 може да се тълкува като наименованието на поза в секса – Б.пр.

– Сбъркала си човека.

Паника накара сърцето ѝ да запрепуска.

– Не, брат ми ме изпрати тук. Нямах да го направя, ако не смяташе, че можеш да помогнеш.

Той поклати глава. Странните му жълто-зелени очи бяха изпълнени с облекчение и съчувствие.

– Не е това. Явно търсиш брат ми, Ник. Аз съм Джеръми.

Главоболие премрежи погледа на Бека. Тя притисна пръсти към слепоочията си и започна да ги разтрива с кръгообразни движения.

– О!

Той завъртя листа на тезгяха и потупа с пръст върху хартията.

– Виж, никога не съм чувал за брат ти и не познавам никакви полковници. Но предполагам, че това е някаква препратка към армията. Това беше по частта на брат ми. Що се отнася до мен? Не чак толкова.

Джеръми се усмихна с изражение, което някак успяваше да бъде едновременно смутено, сладко и секси закачливо.

Бека взе разпечатката на последното ѝ лично съобщение от Чарли, което ѝ нареждаше да „*Намери Рикси, от отряда на полковника, Хард Инк Тату*“ и се облегна уморено на тезгяха.

– Знаеш ли къде е Ник? Наистина е важно да го намеря.

– Аз съм Ник Рикси. Кой иска да знае?

Бека подскочи при дрезгавия звук от гласа на мъжа. Боже. От колко ли време стоеше там? И с неговите размери, как не го беше чула да се приближава? Сякаш се беше материализирал от нищото.

Изненадата от появата му запрати адреналин из ця-

лото ѝ тяло. Препускащият ѝ пулс нямаше нищо общо с издутините от впечатляващите му бицепси, опъващи ръкавите на черната му тениска, подаващите се под тях татуировки в горната част на ръцете или суровото му и едновременно загадъчно красиво лице. Още по-малко пък с начина, по който дънките му висяха върху стройните му бедра. Нали така? Определено не!

Като се имаше предвид кой е баща ѝ, или по-скоро беше, *това* бе типът мъж, когото очакваше да намери в резултат на загадъчната бележка на Чарли. Тъмната му коса бе малко по-дълга, но твърдите черти и едва сдържаната сила на тялото му ясно показваха, че е бивш военен.

– Аз съм Бека – каза тя най-накрая. – Мисля, че нещо се е случило с брат ми, а в последното си съобщение той ми казва да те намеря.

Тя протегна разпечатката напред към него и гривната ѝ иззвъня.

Със скръстени пред гърдите ръце, облегнат на стената, която водеше към задната част на студиото, Ник Рикси даваше вид на равнодушен и незаинтересован. Тогава защо ѝ напомняше на котка от джунглата в атакуваща позиция, с напрегнати мускули и убийствена настървеност? Погледът му се задържа върху нейния и имаше нещо особено смразяващо и пресметливо у него. Бека се почувства... *наблюдавана* и... *оценена*. Цветът на очите му бе същият като на Джеръми, но без нито капка топлина. Трябваше да си наложи да остане спокойна под напрегнатия му взор.

Точно когато бе сигурна, че няма да вземе листа, той дръпна хартията от пръстите ѝ, а погледът му не се отмести от нейния, докато най-накрая не прочете съобщението. Веждите му се склочиха гневно.

– Имаш ли фамилно име, Бека? – попита той със смъртоносно спокоен тон.

Тя се въздържа да не изрече на глас отрицанието, което беше на върха на езика ѝ. Ала след седмицата, която бе имала – по дяволите, след цялата година, която бе преживяла – не беше в настроение да играе игрички, дори и с г-н Висок, тъмен и опасно секси. Така че преглътна сарказма и реши да се държи любезно. В края на краищата беше там, за да го помоли за помощ.

– Мерит. Името ми е Бека Мерит.

Челюстта му се стегна, а погледът в присвитите му очи стана арктичен.

– Не мога да ти помогна.

Бека погледна към Джержъми, който все още стоеше зад тезгяха и наблюдаваше развитието на малката им драма, а после обратно към Ник.

– Но брат ми...

– Ако брат ти е в беда, трябва да отидеш в полицията.

Той хвърли съобщението на Чарли на тезгяха пред нея.

– Отидох. Те няма да ни помогнат.

Сърцето ѝ падна в петите. Не знаеше почти нищо за Ник, с изключение на това, че този мъж бе единствената солидна следа, която имаше за помощ.

Той сви рамене. *Сви рамене!*

– Не знам какво друго да кажа.

Кръвта забушува в ушите ѝ. Заляха я гняв, страх и отчаяние.

– Чарли нямаше да ме изпрати тук, без основателна причина. Не знам какво друго да направя, къде другаде да отида – каза тя, отвратена от молбата, която звучеше в гласа ѝ.

– Съжалявам – отвърна той с тон, който изобщо не

звучеше разкаяно.

Бека се втренчи в него, взря се в студеното изражение върху лицето, което ѝ се бе сторило толкова невероятно привлекателно само преди няколко минути. Сега ѝ се искаше да се прицели и да го фрасне. Само за да го накара да реагира по някакъв начин, да предизвика някакво чувство.

Беше *приключила* с всички водовъртежи от мистерия, безпокойство и несигурност, които постоянно се завихряха в живота ѝ. Откакто баща им почина, Чарли започна да става все по-подозрителен, отчужден и затворен в себе си, особено напоследък, а това си беше показателно за мъж, който досега не бе срещал конспиративна теория, която да не му хареса. Бека бе обичала и се бе възхищавала на баща си, но му беше дяволски ядосана, задето позволи да го убият и не успя да оправи нещата с Чарли, преди да умре.

И едновременно се поболяваше от тревога по брат си и се ядосваше на себе си, че го отрязва, когато се опита да ѝ разкаже предполагаемия заговор, който бе разкрил. Защото сега, когато беше изчезнал, все пак може би идеята не беше толкова налудничава. Ала не можеше дори да си представи какво общо имаше този Рикси с всичко това.

А сега бе изправена пред нова тухлена стена, състояща се от един, висок над два метра, упорит задник. Очевидно бе вложила прекалено големи и неоправдани надежди в този непознат. Беше точно толкова ядосана на себе си, колкото и на него.

Бека си пое дълбоко дъх, грабна хартията и я пхна в чантата си.

– Аз също. Съжалявам, че ви обезпокоих.

Тя вдигна поглед към Джеръми в желанието си да

му благодари, че бе проявил великодушието да я изслуша, но не беше в състояние да изрече думите.

– Харесва ми тениската ти – каза вместо това.

Супер. Без да дочака отговор, или да срещне погледа на другия брат Рикси, тя се обърна, мина покрай стената с цветни изображения и напусна *Хард Инк Тату*.

Хубаво. Щеше сама да разплете загадката. Някак. Само се молеше Чарли да е добре, докато го направеше. Защото нямаше начин да загуби още един член от семейството си. Не и отново. Той беше всичко, което ѝ бе останало.

– Пич, *това* беше грубо – заяви Джержми.

Устоявайки на изкушението да я последва, Рикси извърна поглед от мястото, на което беше стояла и гледала гневно. Съвестта му го тормозеше достатъчно и без брат му да започва.

– Нямах ли си работа?

По-младият мъж скръсти ръце и му отвърна със студения поглед, който и двамата бяха наследили от баща си.

– Не. Сериозно, човече, защо поне не я изслуша?

Намери Рикси, от екипа на полковника, Хард Инк Тату.

Защото съобщението бе извадило на преден план всевъзможни глупости, с които наистина не искаше да се занимава. Беше преживял достатъчно неприятности в ръцете на един Мерит, много благодаря. Нямаше начин да повтори. Вече го беше изпитал. Имаше белези за доказателство. И документите за освобождаване от военна служба. Нямаше значение, че не можеше да

пренебрегне начина, по който умоляващите сини очи на жената се бяха врязали в него. Или че част от него искаше да върне обратно върху изразителното ѝ лице надеждата, която бе проявила, щом за пръв път се взря в него.

Той се отблъсна от стената.

– Отивам да си взема нещо за ядене.

Джеръми го последва в задната стая.

– Добре. Играй го така. Но това беше тъпанарска постъпка и ти го знаеш.

Рикси прекоси трите стаи за татуиране, помещението за пиърсинг, както и офиса на студиото, които представляваха вътрешната бърлога на „Хард Инк“, преди да пристъпи в широката всекидневна с две маси в центъра, диван покрай стената и монтиран телевизор в единия ъгъл.

– Когато ти поискам мнението, ще разбереш.

– Да, и как върви този план до момента?

Джеръми го последва вътре. Джес вдигна поглед от пицата си.

– О, вижте, това са Бикерсънс*. Кълна се, че се превръщате в дванадесетгодишни деца, когато сте заедно.

– Млъквай – каза Джеръми, усмихвайки се на Джес – неговия пиърсинг специалист, художник на непълно работно време, рецепционистка и общо взето момиче за всичко.

По-малкият брат на Ник обичаше девойката като своя сестра, след като преди няколко години бе спасил живота ѝ.

Рикси не знаеше подробностите, пък и нямаше

* Бикерсънс е радио комедия, серия от скетчове, която започва през 1946 г. по NBC. Омъжените герои на шоуто, изиграни от Дон Амеч и Франсис Лангфорд, прекарват почти цялото си време заедно в безмилостна словесна война – Б.пр.

нужда да ги знае. Но уважаваше Джесика за дълбоката лоялност, с която се отплащаше на Джеръми. Беше повече от заслужила втория шанс, който ѝ бе дал тук.

Таз се изправи, смеейки се и хвърли чинията си в кошчето.

– Благодаря за кльопачката, Джер. Ще тръгвам.

Джеръми стисна ръката на мъжа, който бе един от най-старите му и редовни клиенти.

– Дадено. Ще се видим след няколко седмици, за да започнем оцветяването на това лошо момче.

– Звучи ми като добър план.

Размениха си довиждания и Таз си тръгна. Джеръми и Рикси седнаха на масата и взеха хартиени чинии и напитки от Джес.

– Благодаря – каза Рикси, докато си взимаше две парчета.

Той отхапа една голяма хапка...

– И така, какво искаше сладураната? – попита Джес.

Рикси успя да насили пицата през гърлото си, без да се задави с нея.

Сладурана? Това беше меко казано. Бека Мерит бе олицетворение на истинското американско момиче, с пламенните си сини очи и вълниста коса с цвят на мед. Обзалагаше се, че вкусът ѝ е също толкова сладък. И по дяволите, какво тяло само. Едва се беше съдържал да не зяпа извивките, които тясната ѝ тениска описваше, или да не проследи с поглед дантелата на сутиена ѝ, която прозираше през тънкия памук. Сякаш слънцето бе влязло през входната им врата и хвърляше топлина и светлина върху него. Единствено измъчените тъмни кръгове под очите ѝ разваляха аналогията.

Част от него се почувства два пъти по-студена и мрачна, когато вратата се затвори зад нея. Тя беше на-

Тежко изпитание

правила точно това, което я помоли и си тръгна, така че не разбираше болката от празнотата, която се надигаше в гърдите му. Нито пък щеше да я разглежда по-отблизо.

– Нещо от типа, че брат ѝ е в беда – гласът на Джеръми извади Рикси от мислите му. – Но не беше тук, за се види с мен, а заради Ник. Той обаче отказа да говори с нея, въпреки че тя показва много добър вкус за тениски.

Джес погледна първо единия, после другия и се намръщи, докато ядеше. Извитата ѝ черна вежда каза на Ник всичко, което бе необходимо да знае за мнението ѝ по въпроса.

Рикси въздъхна и се надигна от масата, като все още виждаше пред очите си болката и разочарованието на Бека. Той грабна чинията си и допълнително парче. След като я беше видял, цялата отвратителна бъркотия с баща ѝ излезе на преден план в ума му. В момента въобще не беше добра компания. Загубата на приятелите, кариерата и честта причиняваше това на един мъж. *О, мамка му.*

– Ще занеса това на горния етаж.

Спря да обръща внимание на гласовете им, докато се оттегляше през задната част на студиото към индустриалното стълбище, което водеше към горните етажи. Дежеръми беше купил триетажната сграда с парите, които родителите им му бяха оставили, а и Ник също му бе дал по-голямата част от своя дял, превръщайки се в мълчалив партньор и татуист от време на време в бизнеса на брат си. Предвид, че го нямаше, за да помогне на Джеръми с всичко, което се бе случило, когато родителите им бяха загинали в автомобилна катастрофа преди четири години... Да, това беше най-

малкото, което можеше да направи. Буквално.

Мамка му. Беше влязъл в серия от лоши спомени.

На площадката на втория етаж зави надясно и набра кода. Чу се метално щракване и Рикси отвори тежката врата на просторния апартамент, който споделяше с брат си. Това трябваше да бъде временно решение, но десет месеца по-късно изобщо не се беше приближил до целта да си уреди нов живот, защото не можеше да понесе мисълта, че се налага да замени този, който бе загубил.

Вътре апартаментът все още притежаваше индустриален характер, с тухлените си стени, оголени греди, високи, широки прозорци и дванадесетметрови тавани. Но Джеръми бе свършил феноменална работа, ремонтирайки мястото и инсталирайки съвременни уреди. Независимо дали ставаше дума за графично изкуство, татуировки или изграждане на вътрешната архитектура на дома им, момчето имаше златни ръце. Колкото и голям трън в задника да беше Джер, Рикси трябваше да му го признае.

Прекоси широката всекидневна, с огромния ѝ кожен диван и чифт очукани кресла, донесени от къщата на родителите им, и се отправи по коридора към кабинета си. Настани се зад бюрото си, включи лаптопа и захапа парчето пица, докато чакаше екрана да се зареди.

Когато нещото се съживи, Рикси отвори интернет браузър и написа името на Бека. Не беше сигурен какво точно търси, но нещо, което беше казала, бе вкопчило ноктите си в челния му мозъчен дял и отказваше да го пусне. *„Те няма да ни помогнат.“* Не на мен, а на нас. Кои, по дяволите, бяха „нас“? Братът, който беше споменала? Съпруг? Дете? Човече, две от трите възможности предизвикаха неприятно чувство у него,

което нямаше право да изпитва.

По-объркващ бе дразнещият въпрос как и защо от всички хора, семейство Мерит биха дошли при *него*. Не очакваше те да знаят, че той прелива от омраза, подобно на пълноводна река след проливен дъжд, срещу спомена за баща им, обявен за паднал в боя герой. Нямаше и причина, след като армията беше съчинила доста спретната история за ситуацията за пред обществото. По-големият въпрос бе откъде знаеха за Рикси изобщо. И защо смятаха, че той е най-подходящият човек, който да им помогне.

Нищо от това нямаше никакъв проклет смисъл.

И какво от това? Защо, по дяволите, му пукаше? Не дължеше на Франк Мерит абсолютно нищо. А на дъщеря му още по-малко.

Вярно беше. Ала Рикси не можеше да отрече, че изпитва болезнено любопитство как така дъщерята на мъжа, който бе съсипал живота му, се оказа в студиото му, за да го моли – него от всички хора! – за помощ.

Докато преглеждаше резултатите от търсенето за Мерит, излязоха два записа с имената Бека и Ребека. Изключи тези, които живееха твърде далеч или имаха снимки, които видимо не бяха на неговата Бека. *Неговата?* Не, въобще нямаше това предвид. Мамка му.

В крайна сметка сведе избора до една от две възможности. Бека, която бе сестра в спешното отделение на Университетския медицински център или Ребека, която беше детска учителка в частно дневно училище в града. Жената, с която се запозна, изглеждаше сладка и от типа жени, които се грижат за другите и им носят топлина и комфорт, така че и двете професии отговаряха на изискванията. Рикси отвори страницата за търсене на хора и събра няколко възможности за адрес.

Отново, защо правеше това? Адресът ѝ не му трябваше, щом нямаше намерение да я търси, вижда... или помага.

Не, просто имаше нужда да се убеди, че тя е в безопасност. Беше посветил дванадесет години от живота си на армията, защото искаше да помага на хората и нещо в Бека бе възкресило това желание след почти година в летаргия. Преди време бе идеализирал полковник Мерит, бившия си командир, преди всичко да отиде на майната си. Добре тогава. Беше му все тая дали ще прекара цяла вечер в проверка на нещата. Нямаше да е както когато бе връчвал призовки и конфронтацията беше част от работата. В случая щеше да остане в периферията, извън полезрение. Рикси беше ненадминат в уменията си да бъде невидим, освен ако не поискаше обратното. Какво друго, по дяволите, му оставаше да прави така или иначе?

А и не беше ли тази „развеселяваща“ мисъл точно каквото можеше да се очаква?

Все тая. Това щеше да е само едно малко наблюдение, за да се увери, че любопитството му няма да го държи буден цяла нощ – сякаш се нуждаеше от още нещо, което да го прави.

С разпечатките в ръка, Рикси влезе в спалнята си и се преобу в чифт черни карго панталони. Закачи ножница на глезена си и пъкна острие, след което надяна кобура върху лявото си рамо над тениската. Коленичи пред отворената врата на килера и набра кода на сейфа, в който държеше пистолета си. Усети своя М9 като стар приятел в ръката си. Прегледа оръжието, пъкна го в кобура и плъзна резервния пълнител в джоба на панталона си. С яке, ключове, телефон и адресите в ръка, той прекоси апартамента и се насочи към задния вход

на сградата. Последното нещо, което искаше, бе да си играе на въпроси и отговори с Джеръми и Джес.

Чакълът на паркинга хрущеше под ботушите му. Последният слънчев лъч се държеше на хоризонта със сетни сили, разпръсквайки яркорозово и тъмнолилаво из сумрачното небе. Ала старият склад покриваше паркинга с дебели сенки, карайки черния Чарджър почти да се губи в тъмнината, с изключение на сребристите му състезателни ивици. Човече, обичаше тази кола. След дванадесет години придвижване в бронирани превозни средства, създадени с цел устойчивост, а не удобство, си беше обещал нещо елегантно, бързо и удобно за задника, щом се присъедини към редиците на цивилните.

Просто никога не бе очаквал това да се случи толкова скоро. Или против волята му.

По дяволите.

Рикси се отпусна на шофьорското място и се наслади докрай на ръмженето на двигателя. Едно от малките радости в живота, ала в последно време бе готов да ги приеме, където и да ги срещне.

А сега беше време да намери Бека и да си докаже, че всичко е наред. След това можеше да каже довиждане на семейство Мерит веднъж и завинаги, мамка му.